

Arvodesfrågan och medlemsanslutningen

Styrelsen för Föreningen Kopparbergs läns Taxeringsnämndsordförande har tillställt red. nedanstående vädjan med anhållan att få densamma publicerad i förbundets fackorgan.

Om länsförening önskar erhålla särtryck av denna vädjan för utsändning till taxeringsmän, som ännu icke anslutit sig till föreningen, kunna dylika kostnadsfritt beställas direkt hos Ellbo-tryck, Trotskatan 102, Falun.

Det är för alla känt, att vårt land under de senaste åren blivit ett alltmer utpräglat organisationssamhälle. De skilda medborgargrupperna representeras av fast uppbyggda sammanslutningar, som alltefter sin maktställning, sin art och sitt kynne mer eller mindre hårdhänt företräda sina medlemmars ekonomiska intressen. Ju större och starkare organisationen är desto större makt kan den ställa upp bakom sina krav om förbättrade ekonomiska villkor. De grupper, som äro till antalet mindre eller som ännu icke förstått att stärka sin ställning genom en slagkraftig organisation, skjutas lätt åt sidan.

I denna ekonomiska intressekamp mellan de organiserade medborgargrupperna borde statsmakterna ha till uppgift att söka åstadkomma en så vitt möjligt rättvis avvägning. Tyvärr kan man icke säga, att så i allo varit fallet. Ett exempel härpå

är statsmakternas behandling av frågan om ersättning för det maktpåliggande och mången gång ömtåliga och otacksamma arbete, som årligen utföres av landets taxeringsfunktionärer.

Tack vare ingripanden från styrelsen för vårt riksförbund ha vi visserligen under de senaste åren vid två tillfällen fått något mindre arvodeshöjning. Dessa höjningar av våra arvoden ha dock icke på något sätt motsvarat ökningen i våra omkostnader. Detta gäller närmast våra under de senaste åren avsevärt ökade kostnader för avlöning åt biträdespersonal. Det torde vara allom bekant, att den timersättning, vi f.n. nödgas utbetala för att överhuvud taget kunna få sorterings- och skrivhjälp, ofta varit i det närmaste dubbelt så hög som den ersättning, vi själva kunna räkna oss till godo. Härtill kommer dessutom, att taxeringsarbetet efter hand blivit så omfattande och komplicerat, att åtminstone de många av oss, som måste utföra uppdraget såsom extra-arbete på fritid, nödgats att i allt större utsträckning dels anlita avlönad biträdespersonal, dels ägna nätterna åt arbetet för att hinna få detsamma färdigställt i rätt tid. Vi ha därjämte under de senaste åren pålagt en hel del nya tidskrävande arbetsuppgifter, för vilka vi icke erhållit någon som helst ersättning i den å-prislista, som ligger till grund för beräkningen av taxeringsdistriktens arvodesbelopp. Våra tidigare krav

på full kompensation för våra kostnadsökningar och för vårt ökade arbete måste nu ånyo göras gällande. De ha genom den senaste tidens inflationistiska utveckling, som självfallet har direkta återverkningar på våra omkostnader, fått en starkare bärkraft än tidigare. Det kan icke vara möjligt annat än att dessa krav nu måste upptagas med större förståelse och större tillmötesgående från statsmakternas sida.

Men vi kunna såsom utvecklingen på pris- och lönefronten numera gestaltat sig icke längre stanna vid enbart ett krav på kompensation för kostnadsökningarna såsom sådana. Dagligen se vi, huru inflationen griper omkring sig. Vi konstatera, att olika medborgargrupper bereda sig kompensation härför. Kronans värde i dag är i genomsnitt endast hälften av 1939 års värde. Vad detta betyder i standardsänkning för oss, som knappast erhållit någon ersättning för våra ökade omkostnader och vårt ökade arbete, ligger i öppen dag. Kravet om kompensation för penningvärdesförsämringen måste därför framföras samtidigt med kravet på kompensation för våra kostnadsökningar. Även om förslag i ärendet för dagen icke kan framföras, så måste problemet nu tagas upp. Det sjunkande penningvärdet utgör ett ytterligare starkt motiv för att vi nu åtminstone skola få full täckning för ökningen i våra omkostnader och vårt arbete. Knappast någon torde vilja förneka, att dessa våra krav och anspråk äro berättigade.

Vi taxeringsmän ha hittills visat oss vara en lojal och tålmodig samhällsgrupp. Vår lojalitet och vårt tålmod torde ingen kunna bestrida. Vi ha genom vårt riksförbunds styrelse sökt att på ett sakligt och vederhäftigt sätt dokumentera åtminstone en rimlig kompensation för stegringen i våra direkta omkostnader och vårt arbete. Som alla veta, har resultatet icke motsvarat våra

förhoppningar. Det må icke förvåna, om tålmodet nu börjar tryta. Från statsmakternas sida måste nu åtgärder vidtagas för att tillgodose våra rimliga anspråk.

Vad som hotats med eller satts i verkställighet av andra grupper för att genomdriva berättigade krav står icke oss taxeringsmän till buds. Det har visserligen icke saknats röster inom våra led, som yrkat på påtryckningsåtgärder från vår sida, och uppslag härtill ha icke heller saknats. Men även om praktiska medel av detta slag skulle finnas, vilja vi dock icke slå in på en dylik väg, så länge icke alla möjligheter prövats att genom saklig argumentation vinna gehör för våra krav.

Det nu sist här ovan anförda får icke uppfattas såsom ett förtäckt hot. Att sådana tankar dock kunnat uppstå även bland taxeringsmännen är i själva verket en naturlig reaktion mot den liknöjdhet, med vilken våra intressen hittills i det stora hela blivit behandlade. Det är icke ägnat att förvåna, om den enskilde taxeringsmannen under trycket av kostnadsstegringar, ökat arbete och penningvärdeförsämring söker taga exempel av andra samhällsgruppers maktåtgärder, som för deras vidkommande synts leda till avsett resultat.

Även om vi äro förhållandevis få till antalet, och även om vi på grund därav kanske icke kunna tillmätas någon större betydelse, ha vi dock rätt att kräva att bliva delaktiga av en skälig arvodesförhöjning. Detta kan också uttryckas så att just därför att vi äro ett fåtal i förhållande till andra grupper och emedan vi hittills blivit förbisedda i den ekonomiska avvägningen, så böra statsmakterna nu ha all anledning att beakta våra intressen.

Föreningen Kopparbergs läns Taxeringsnämndsordförande riktar därför härmed en vädjan i första hand till riksförbundets styrelse och

i andra hand till övriga länsföreningar och deras medlemmar.

Vår till riksförbundets styrelse riktade vädjan innebär, att förbundsstyrelsen under beaktande och framhållande av ovan anförda synpunkter snarast måtte till finansministern framföra det i sak starkt motiverade kravet om en så tilltagen förhöjning av taxeringsarvodena redan fr. o. m. innevarande år, att vi taxeringsmän liksom andra medborgargrupper erhålla full tackning icke blott för våra ökade omkostnader och vårt ökade arbete utan även för det försämrade penningvärdet.

Till övriga länsföreningar och deras medlemmar rikta vi dessutom uppmaningen att söka bedriva medlemsvärningen på sådant sätt, att anslutningen till länsföreningarna blir så nära hundra-procentig som möjligt. Kom ihåg, att det är en organisations medlemsantal och procentuella medlemsanslutning, som ger den dess slagkraft! Ju större antal taxeringsmän, som riksförbundets styrelse företräder, desto större möjligheter har förbundsstyrelsen att göra våra krav gällande inför statsmakterna. Det är i detta sammanhang icke heller betydelselöst, att förbundsstyrelsen vid sin sida har ett ekonomiskt bärkraftigt och väl skött fackorgan. Det bör därför ligga i allas vårt intresse, att varje länsförening och varje enskild föreningsmedlem använder all sin energi på att söka övertyga de tyvärr alltför många taxeringsmän, som ännu stå utanför våra led, att icke blott ingå såsom medlemmar utan även anmäla sig såsom prenumeranter på vårt eget föreningsorgan. Säg dem, att det icke kan anses lojalt av dem att åka snålskjuts! De oorganiserade undandra icke enbart vår organisation sitt stöd. De ha dessutom en negativ verkan på vår sammanslutnings möjligheter att förbättra alla taxeringsmäns ekonomiska villkor. Varje taxeringsman, varje medlemsavgift och varje prenumerant behö-

ves, för att vi genom vår förbundsstyrelse skola med framgång kunna förmå statsmakterna att taga skälig hänsyn till våra berättigade krav.

*

Riksförbundet har gjort framställning om arvodesförhöjning redan innan denna skrivelse ankom till red.

Föreningen Blekinge läns taxeringsnämndsordförande och kronoombud

höll årsmöte i Karlshamn den 10 mars med stor tillslutning av medlemmar, särskilt från västra delen av länet. Parentation hölls över avlidne kassören Yngve Jönsson, föreningens vice ordförande. Till styrelse för år 1951 omvaldes häradskrivaren Alfred Linderson, Karlshamn, ordf., kronokamreraren Gunnar Porshed, Karlskrona, sekr., brukstjänstemannen Oscar Thorsell, Ronneby, kassaförvaltare, och landsfiskalen Eric Österblom, Bräkne-Hoby, samt nyvaldes lantbrukaren Börje Johnsson, Mörrum, vice ordf. Till styrelsesuppleanter omvaldes agronomen Gustaf Clemetson, Trenså, och skogvaktaren Gottfrid Johansson, Asarum, samt nyvaldes kommunalnämndsordföranden Erik Röhné, Nättraby. Revisorer blevo vägkamreraren G. Hj. Melin och skeppsklareraren Fritiof Abrahamsson, Ronneby-redd, med kassören John Perselius, Marieberg, som suppleant.

På förslag av styrelsen beslöt årsmötet vidtagna ändring i stadgarna i vad avsåg årsavgiften, som bestämdes till fem kronor jämte prenumerationsavgiften för tidskriften Skattenytt, så länge denna tidskrift vore officiellt organ för Taxeringsnämndsordförandenas Riksförbund. Denna stadgeändring skulle gälla fr. o. m. år 1952, från vilket år tidskriften skulle tillhandahållas medlemmarna utan prenumeration.

Till ombud vid riksförbundets årsmöte utsågs ordföranden och sekreteraren med landsfiskalen Eric Österblom, Bräkne-Hoby, och stations-

Skattefrågor

Fria skatters beskattning

Vid försäljning av en fastighet har i köpekontraktet intagits en bestämmelse om att köparen åtager sig betalningsansvaret för den merbeskattning, som säljaren kan påföras på grund av realisationsvinsten. Hur skall i dylikt fall den skattepliktiga realisationsvinsten beräknas? Skall till realisationsvinsten läggas enkel eller kumulerad skatt?

Svar: Inte så sällan förekommer ex. att lön utgår med visst kontant belopp varjämte arbetsgivaren erlägger skatten. Endast enkel skatt plägar då räknas. Sammalunda synes böra förfaras i detta fall. Veterligen föreligger ej prejudikat, men i fråga om arvsskatt har enkel skatt förklarats vara det riktiga.

Brandskadeersättning

Ett boningshus brandskadas. Visst försäkringsbelopp utfaller. I sam-

band med reparation utbytas kakelugnar mot värmeledning. Skall försäkringssumman upptagas som inkomst och får avdrag göras för reparationskostnaderna? Får i så fall även avdragas vad nya kakelugnar skulle kostat?

Svar: Den erhållna försäkringssumman skall ej upptagas som inkomst enligt bestämmelserna i § 19. Å andra sidan synas reparationskostnaderna ej heller beräknad kostnad givetvis ej heller beräknad kostnad för kakelugnar.

Avdrag för skatt

En person lägger om sitt räkenskapsår från kalenderår till att omfatta tiden 1 juli—30 juni. Vid årets taxering omfattar räkenskapsåret tiden 1 jan. 1949—30 juni 1950. Vilka skatter få då avdragas?

Svar: Under beskattningsåret påförda skatter få avdragas. Då be-

föreståndaren Hilding Lindsten, Lister-Mjällby, som suppleanter.

Taxeringsintendenten Gunnar Eklundh med biträde av taxeringsassistenter Arne Bellby och Arne Asvelius lämnade därefter i flera värdefulla anföranden goda informationer och tips för det kommande taxeringsarbetet. Efter varje anförande förekom diskussion, varunder medlemmarna tacksamt utnyttjade möjligheterna att erhålla sakkunniga besked på besvärliga spørsmål.

Under en paus i förhandlingarna intogs gemensam middag å Hotell Norreport.

Fastighetstaxeringen.

Den i föregående nummer omnämnda planerade kursen inför årets fastighetstaxering har ännu ej blivit definitivt bestämd. Om den kommer till stånd, är meningen, att den skulle hållas i Medborgarhuset i Stockholm dagarna 10—12 september. Deltagare skulle bli så många lokalerna rymma av beredningsnämndernas ordförande på landsbygden och fastighetstaxeringsnämndernas ordförande i städerna. Förbundet skall återkomma så fort det blivit bestämt, om anslag kan utgå och i så fall med vilket belopp.